

len om privat påtale, taler mod at udpege afbetalingskøbere som en gruppe, hvor almene hensyn skulle kræve offentlig påtale. Hertil kommer, at grundlaget for et skøn over, om almene hensyn krævede påtale, formentlig måtte være en registrering, således at der kunne ske offentlig påtale, når der forelå gentagne overtrædelser. Politiet får ikke helt sjældent meddelelse om selvtægt med hensyn til biler købt på afbetaling, men meddelelsen kommer så godt som altid fra *sælgeren*, der vil undgå, at bilen som følge af køberens anmeldelse efterlyses som stjålet. Det er derfor tvivlsomt, om man vil kunne gennemføre en registrering af blot nogenlunde tilfredsstillende omfang. En registreringsordning vil endvidere være personalekrævende for såvel politikredsene som for rigsregistraturen, og rigspolitechefen finder det særdeles uheldigt, såfremt der pålægges rigsregistraturen en yderligere arbejdsbyrde, uden at bl. a. personalet bliver forøget.

Justitsministeriet er enig med kreditkøbsudvalget i, at der er behov for regler, som kan modvirke sælgerens selvtægt i afbetalingssager. Justitsministeriet deler imidlertid politi- og anklagemyndighedens betænkeligheder ved en ændret behandling af anmeldelser om selvtægt og administration af reglen i retsplejelovens § 725, stk. 3, om offentlig påtale, når almene hensyn kræver det. Under hensyn hertil har justitsministeriet i stedet valgt at stille forslag om, at køberens beskyttelse udvides i procesretlig og forbrugere tillige i civilretlig henseende. Regler herom er medtaget i lovforslagets § 32. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

i) *Retsvirkninger af oplysningspligtens tilsidesættelse (forslagets § 39).*

Foran under pkt. 3, h, er redegjort for kreditkøbsudvalgets stillingtagen til, hvorledes overholdelse af oplysningspligten sikres bedst muligt gennem henholdsvis civilretlige eller strafferetlige sanktioner.

Udvalgets flertal har som nævnt skitseret en ordning, hvorefter manglende eller urigtige oplysninger som altovervejende hovedregel medfører, at køberen alene har pligt til at betale *kontantprisen* for det købte. Dette er under høringen blevet kritiseret af en række erhvervsorganisationer. Det er bl. a. anført, at reglen vil kunne føre til en betydelig nedsættelse af sælgerens krav, og at denne sanktion vil komme til at stå i et åbenbart misforhold til en eventuel strafferetlig sanktion i form af bødestraf.

Justitsministeriet kan tiltræde, at bestemmelsen om oplysningspligt ved indgåelse af forbrugerkøb, som ikke sker i henhold til en kontoaftale (lovforslagets § 8), så vidt muligt bør sikres overholdt gennem civilretlige sanktioner. Man finder imidlertid, at den af udvalget foreslåede ordning er for vidtgående, bl. a. fordi den ofte vil føre til, at køberen stilles langt bedre, end han med rimelighed kunne forvente. Den civilretlige sanktion i lovforslaget er derfor blevet begrænset på forskellige måder i forhold til bestemmelsen i kreditkøbsudvalgets lovudkast, jfr. lovforslagets § 39, som alene knytter en civilretlig sanktion til manglende eller urigtige oplysninger om *kreditomkostninger* som et samlet beløb eller som en effektiv årlig rente. Som sanktion i tilfælde af manglende oplysninger foreslås, at kreditomkostningerne som altovervejende hovedregel nedsættes til kontantprisen med et tillæg af en årlig rente, der svarer til den gældende rente ved forsinket betaling, nemlig diskontoen + 2 pct.

Er der givet urigtige oplysninger, foreslås en regel, som tager hensyn til, hvad køberen på grundlag af de givne oplysninger har kunnet påregne at skulle betale i kreditomkostninger.

Tilsidesættelse af oplysningspligten ved indgåelse af kontoaftaler (§ 33) er ikke omfattet af forslaget til § 39. Om begrundelsen herfor henvises til pkt. 4 i bemærkningerne til § 39.

8. Som nævnt ovenfor under pkt. 4 har kreditkøbsudvalget endvidere afgivet en betænkning om udleje af løsøre (nr. 876/1979). I betænkningen anfører udvalget, at der ikke for tiden er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå en særlig lovregulering på dette område.

Betænkningen har været sendt til høring, og næsten alle høringsinstanser har tilsluttet sig udvalgets konklusion. Også justitsministeriet kan tiltræde udvalgets opfattelse.

9. Kreditkøbsudvalgets betænkning om kreditkøb (nr. 839/78) har været til udtalelse hos følgende myndigheder og organisationer:

Præsidenten for østre landsret, præsidenten for vestre landsret, præsidenten for sø- og handelsretten, præsidenten for Københavns byret, præsidenten for Århus by- og herredsret, præsidenten for Odense by- og herredsret, præsidenten for Aalborg by- og herredsret, Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, rigsadvokaten, rigspolitechefen, politimesterforeningen, politidirektøren i København, pengeinstitutternes og politiets samarbejdsudvalg angående foranstaltninger mod checkmisbrug, advokatrådet,